

Sygn. akt II CSK 611/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Instytutu [...] w Ł.
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego z dnia 9 maja 2018 r. naruszenie art. 627, 734, 646, 484 § 2 i art. 750 k.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni art. 627 k.c. z uwzględnieniem cech umowy łączącej strony sporu, ze względu na rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie dotyczącym kwalifikacji umów (tj. wystąpieniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Brak wyraźnych kryteriów rozróżnienia umowy o dzieło i umowy o świadczenie usług, gdy w treści umowy znajdują się elementy przypisane niewyłącznie jednemu rodzajowi tych umów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że wskazany przez skarżącego przepis prawa nie doczekał się wykładni Sądu Najwyższego, mimo że jego interpretacja budzi poważne wątpliwości w kwestiach doniosłych dla praktyki lub że jest on niejednolicie stosowany przez sądy w identycznych lub podobnych stanach faktycznych (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

Potrzeba wykładni nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już pogląd w określonej kwestii i nie ma podstaw do zmiany tego poglądu.

Na temat kwalifikacji umowy o usługi pralnicze Sąd Najwyższy już wypowiedział się. Zagadnienie to stanowiło przedmiot wyjaśnień w wyroku z dnia 20 maja 1986 r., III CRN 82/86. Nie ma potrzeby ponownego podejmowania tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265).